

In deze reeks zoomt COLLECT in op de positie van jonge kunstenaars in de hedendaagse (kunst) wereld. Waarom maakt hij of zij precies zo'n werk, waar komt de inspiratie vandaan en hoe ziet hij of zij de eigen positie in de kunstwereld. Deze keer is het de beurt aan Marie Zolamian (°1975, Beiroet).

TEKST: ELIEN HAENTJENS FOTO: GUY KOKKEN

MARIE ZOLAMIAN

Op de vlucht voor de oorlog in Libanon kwam Marie Zolamian op haar vijftiende met haar familie in België terecht. Op haar twintigste startte Zolamian studies marketing. Pas daarna, op haar 25ste, begon ze met een kunstopleiding aan de Academie van Luik gevolgd door een aggregaat aan La Cambre. “Ik wilde mijn eigen plek vinden, en ik had het gevoel dat kunst me daarbij kon helpen. Via schilderkunst zou ik op een meer poëtische manier een identiteit kunnen zoeken, en niet vanuit een puur commercieel standpunt zoals in de marketing.” “Meteen van bij de start voelde ik me als een vis in het water in de kunstwereld. Ik hou van mijn werk, en doe het zo oprecht mogelijk. Want kunst laat je niet toe om te bedriegen, het toont je zoals je bent. Het is een mix van je gedachten, emoties, intuïtie en geest. Natuurlijk gaat het ook over schoonheid. Kunst is niet berekend, net zoals cinema. Maar ik geloof niet in kunst om de kunst. Volgens mij heeft elk werk sowieso een link met de maatschappij.”

Andere blik

In het begin van haar carrière was Marie Zolamian voortdurend onderweg. Ze verhuisde van de ene residentie naar de andere. “Het waren een soort van uit vrije wil gekozen verbanningen. Elke keer opnieuw was ik ontworteld, en moest ik het onbekende opnieuw leren kennen. Dat voel je in mijn werk. Zo maakte ik met ‘nous partout’ (2007-2008) bijvoorbeeld een nieuw familiealbum met foto's die ik vond op rommelmarkten. Je ziet de familie aan de Noordzee, op de boot of bij de citadel van Hoi. Of werkte ik voor ‘The imaginary grandparents’ (2015) rond de thematiek van de Armeense genocide en de diaspora.” Maar Zolamian miste het pure schilderen, en besloot om zich vast in Luik te vestigen. “Voor schilderkunst heb je een stabiele omgeving nodig, want het is te moeilijk om al het materiaal elke keer mee te sleuren. Ik heb de liefde voor de schilderkunst dus laten primeren. Al denk ik dat ik die mentale rust ook zelf nodig had. Schilderkunst heeft haar plaats en tijd nodig. Een schilderij neemt de tijd die het nodig heeft om te ontstaan. Het is een langzame dialoog die vol verrassingen

zit. Daarbij laat ik me niet leiden door een thematiek, maar door de vormen, kleuren en lijnen. Dat ik de vrijheid heb om daarvoor te kunnen kiezen, vind ik fantastisch. Bovendien ben ik blij dat ik de wereld een beetje mooier kan maken, en via schilderkunst een andere blik op de wereld kan krijgen en geven.”

Oost vs. West

Een ander aspect dat Zolamian miste tijdens het vele reizen waren haar kunstboeken. “Ik lees en bekijk ze dagelijks. Zo hou ik erg van de Vlaamse Primitieven. De naïviteit en het levendige, maar erg rauwe kleurgebruik boeien me. Maar ook de religieuze moraal en de verhalen interesseren me. Sommige werken hebben cinematografische kwaliteiten, ze lijken een film op zich. Zo stond ik recent anderhalf uur voor ‘Het mystieke huwelijk van de Heilige Catherina’ van Hans Memling in Brugge. Net als in een film wordt je blik over de triptiek van de ene scene naar de andere geleid. Al is het tegelijk vooral de algemene sfeer die van belang is, en in mindere mate het verhaal. De Vlaamse Primitieven tonen voor mij de kracht van de schilderkunst”, vertelt Zolamian.

“Anderzijds hou ik van het kleurgebruik en de vormtaal op miniaturen uit het Armenië en Indië van de vijftiende eeuw. Ze zijn in dezelfde tijd als de werken van de Vlaamse Primitieven gemaakt, maar aan de andere kant van de wereld. Maar ook voor de krachtige, hedendaags aanvoelende en maatschappijkritische werken van Hiëronymus Bosch heb ik veel bewondering, of voor hedendaagse kunstenaars als Marlene Dumas of Peter Doig.”

Schilderijen leven

Momenteel vertegenwoordigt Galerie Nadja Villenne uit Luik het werk van Zolamian. “Het is erg fijn dat ik van hen de tijd krijg om werk te maken, zonder de druk van een komende expo. Die vrijheid maakt mijn werk oprechter. Eenmaal het af is, zet ik er mijn naam en de datum op, en dan is het voor mij gedaan. Dan vertrouw ik het volledig toe aan mijn galeriste. Vanuit mijn marketingachtergrond besef ik maar al te goed dat kunst uiteindelijk een product is, en dat je het moet verkopen om ervan te kunnen leven. Net zoals het leven zelf gaat het leven van de werken vooruit. Al vind ik het wel fijn om tijdens beurzen of diners verzamelaars te ontmoeten, en doet het me plezier als ze volgen wat ik doe. Maar van zodra ik in mijn atelier kom, vergeet ik die hele wereld. Zo werk ik soms bijvoorbeeld zonder drager of kader, of span ik het doek niet op. Voor mij maken de schilderijen zo meer integraal deel uit van onze wereld. Als een verzamelaar daar achteraf toch iets aan doet, dan maak ik me daar niet druk over.”

MARIE ZOLAMIAN

Enter Enter, 28-10 t/m 28-01 in Mu.ZEE in Oostende
En Piste!, 29-09 t/m 01-10 in La Boverie in Luik
Paroles à boire, t/m 13-11 in Musée le Carroi in Chinon (Frankrijk)
www.mariezolamian.com
www.nadjavillenne.com

boven
'Oost-West-Zuid-Noord', 2017.
Olie op doek aangebracht op paneel, 31 x 43 cm.

links
'Oost-West-Zuid-Noord', 2017.
Olie op doek aangebracht op paneel, 43 x 31 cm.